

virkelig kan siges at være Ret og nødvendigt, attsaa Lovudkast, der kun nationalisere dem, som fra Børnsbeen ere opvoxede her, eller dem, som Staten trænger til, eller dem, der have gjort sig fortjente af Staten, medens han derimod ubeløfter alle Andre. Naar Rigsdagen og da først dette Thing derimod ligeoverfor denne sin almindelige Grundfætning medtager en Person, hvorigjennem den præsenterer en heel ny Kategori til at komme i Betragtning, for hvem Indfødsret slet ikke har nogen virkelig Betydning, og for hvis Vedkommende vi endnu mindre kunne anstille nogen Prøve eller foretage en Drøftelse, end vi hidtil have kunnet det, saa veed jeg ikke, hvad Virkning hele vor Tale om Indfødsrettens Betydning skulde have paa Indenrigsministeren, saa er i Virkeligheden Alt, hvad vi have forsøgt, spildt. Jeg tror attsaa, at de, der ikke vente ved dette Lovforslag at opnaae, hvad de have ønsket, dog bør stemme for Udvalgets Forslag, for ikke at forhindre, at der dog senere opnaaes Noget, maaskee endog Meget. Jeg beder endnu engang indstændigt om, at man vil stemme for Udvalgets Forslag, og ikke lade sig afholde deraf ved, at man muligt forrige Gang, fordi hele denne Betragtning da ikke forelaa saa klart, har ladet sig bevæge til at stemme anderledes, idet man da især tænkte paa Individet. Jeg beder om, at man stærkt vil fastholde det almindelige Spørgsmaal.

Wichfeld: Jeg erkjender det Banffelige og særdeles Betænkkelige i at tage Ordet efter og imod et saa veltalende og gjennemtænkt Foredrag som det, vi nu have hørt af den ærede Ordfører. Jeg skal imidlertid bestrebe mig for, og jeg haaber, at det vil lykkes mig, at kaste et nyt Lys paa Sagen, og det er derfor, at jeg har tilladt mig at bede om Ordet. Jeg skal først og fremmest bemærke, at jeg tror, at hele Spørgsmaalet om Indfødsrets Meddelelse nu stiller sig paa en ganske anden Maade, end det maatte staae i 1776. Da Indfødsretsloven blev given, var det, fordi man vilde vogte Landet for at blive oversvømmet af fremmede Eventyrere og Embedssøgende; Regjeringen forbeholdt sig derfor dengang fortrinsvilt at give Indfødsret til saadanne In-

divider, der kunde være Danmark særligt gavnlige enten i aandelig eller i materiel Henseende. Der var attsaa paa den Tid vistnok i Almindelighed kun Tale om at give Indfødsret til aldeles fremmede Personer, der netop lige vare traadte ind over Dørtærskelen af den danske Stat. Anderledes forholder det sig derimod for Størstedelen, saavidt jeg veed med de Individider, der nu søge om Indfødsret. Vi see jo, at det nu kun er meget sjældent, at det er nye Indtraadte, der søge om den; det er tværtimod i Reglen Folk, der have opholdt sig i en lang Arrække i den danske Stat. De have i saa lang Tid været Pleiebørn af Huset, at de nu af naturlig Kjærlighed ønske at blive optagne som ægte Børn, som Fuldsødfænde mellem elskede og kjære længe tilvante Søstre og Brødre. Vi see, at det i Almindelighed er Personer, der have været 10, 12, 15, 20, ja, endog saa over 20 Aar her i Landet, hvilket sidste saaledes just er Tilfældet med Nr. 46, der søge om Indfødsret. At de søge derom, ligger i en ganske naturlig Stræben, især naar vi mindes den med Tidens Fremskridt saa skarpt udviklede Forskjellighed mellem Landets egne Børn og Fremmede. Men vi bør da ogsaa erindre, at disse Personer, ved at opholde sig her saalænge, ere blevne som Landets egne Børn. Vi maae tillige erindre, at flere af dem maaskee aldeles have tabt Hjem og Fædreland paa andet Sted; dette turde saaledes netop være Tilfælde med Nr. 46, der er fra er Mecklenburg, hvor Hjemstavnretten, saavidt det er mig bekendt, fortabes overmaade let. Hvis man attsaa ikke giver hende den Afgang her, som hun søger om, da vil hun være som en fremmed Fugl, der ikke har noget Sted hjemme i Verden. Man bør vistnok antage, at de Allerfleste, der søge om Indfødsret — og jeg er forvisset om, at det er Tilfældet med den Person, hvorom der her særligt er Tale — ønske denne Ret af sand Hengivenhed for Danmark. Men der er vistnok ikke Saa af de Mangfoldige, der søge om og opnaae denne Ret, der tillige dermed forbinde et eller andet materielt Hensyn, og i saa Henseende er Forskjellen paa stakkels Nr. 46 og paa mange Andre kun den, at hun har været for ærlig, idet hun ligefrem har sagt: Jeg har den og den